

The UK Immigration Act 2014 – slutet för irreguljära migranternas rätt till rättigheter?

En jämförande studie av The UK Immigration Act 2014 och EU:s
migrationspolicy och lagstiftning ur Hannah Arendts perspektiv

Abstract

This Bachelor thesis aims to analyze and clarify the situation of the irregular migrants in United Kingdom, whether it's changing when applying UK:s own migrant legislation; The UK Immigration Act 2014, compared to EU:s migration policy and legislation. Based on Hannah Arendts theory on the irregular migrants loses their right to have rights, when migrating from their original country. These people tend to end up outside society and the lack of legal and social protection. The result of the thesis shows that there are significant differences between the two legislations and that The UK Immigration Act 2014 contributes to a higher restraint on the irregular migrants right to have rights. A important factor to take into consideration, is if it will affect the irregular migrants in a larger scale, when and if Brexit is being implemented.

Nyckelord: Irreguljära migranter, EU, Storbritannien, Hannah Arendt
Antal ord: 8037

Begreppsförklaring

Irreguljär migrant: detta begrepp innefattar de personer som saknar rättslig status i ett land då de antingen tagit sig in i landet utan tillstånd, inte har hunnit söka asyl eller förlorat sitt tillstånd att befinna sig i landet. Irreguljär migrant kan även betraktas som ett mindre värdeladdat ord än illegal migrant.

Förkortningar

EU: Europeiska Unionen

FN: Förenta Nationerna

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	Syfte och frågeställning	1
1.2	Bakgrund.....	2
1.3	Avgränsning.....	3
1.4	Disposition	4
2	Tidigare forskning	5
2.1	The UK Immigration Act 2014.....	5
2.2	EU:s migrationspolicy och lagstiftning	6
3	Teoretiskt ramverk	8
3.1	Hannah Arendt.....	8
3.2	Operationalisering.....	9
4	Metod och material	11
4.1	Metod	11
4.2	Material.....	12
5	Resultat	14
5.1	The UK Immigration Act 2014.....	14
5.2	EU:s migrationspolicy och lagstiftning	16
5.2.1	Directive 2008/115/EC of the European Parliament and of the Council.....	16
5.2.2	European Convention on Nationality och European Convention on Human Rights 18	
6	Analys	20
6.1	Jämförelse mellan The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning	20
6.2	The UK Immigration Act 2014:s och EU:s migrationspolicy och lagstiftnings underliggande idéer.....	23
6.3	The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning i relation till Hannah Arendts teori.....	24
7	Diskussion och avslutning	27
7.1	Diskussion.....	27
7.2	Framtida forskning.....	28
8	Referenser	30

1 Inledning

2014 klubbades ett nytt lagförslag igenom i Storbritannien angående framförallt irreguljära migranter i landet. Syftet med detta var, enligt Theresa May, att skapa en fientlig miljö i Storbritannien för ”illegala migranter”. The UK Immigration Act 2014 som den nya lagen kom att heta, har väckt många känslor och fått hård kritik i brittisk media. I den nya lagen gjordes flera ändringar och tillägg till tidigare lagstiftning, vilka bland annat har kallats för rasistiska i debatten kring detta. (Rooney 2014). De ändringar som gjordes 2014 i Storbritanniens lagstiftning angående migrationsfrågor blir särskilt intressanta i och med det kommande Brexit. Detta då Storbritannien som medlemsland i EU har behövt förhålla sig till EU:s gemensamma lagstiftning, bland annat i frågor som rör sig om just migration (European Commission 2019). På grund av Brexit kan det därav vara intressant att jämföra Storbritanniens egna lagstiftning, i form av The UK Immigration Act 2014, med EU:s migrationspolicy och lagstiftning för att undersöka om Storbritanniens lagstiftning skiljer sig från EU:s, och hur detta i sådana fall kan komma att påverka irreguljära migranter i Storbritannien i framtiden, givet att Storbritannien inte behöver förhålla sig till EU:s policy och lagstiftning efter Brexit. Uppsatsen kommer även att utgå ifrån Hannah Arendts teori angående irreguljära migranternas begränsning av rätten till rättigheter i relation till lagstiftningarna för att få ytterligare en dimension i uppsatsen.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att jämföra och undersöka Storbritanniens lagstiftning; The UK Immigration Act 2014, med EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Detta för att undersöka om Storbritanniens egna lagstiftning skiljer sig från EU:s, samt hur detta i sådana fall kan komma att påverka irreguljära migranter situation i landet om Brexit går igenom. Det andra syftet med denna uppsats är att analysera The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy

och lagstiftning utifrån Hannah Arendts teori angående irreguljära migranternas förlorade rätt till rättigheter när de lämnat sitt hemland för ett annat. Detta för att dels undersöka om man kan urskilja Arendts teori i lagstiftningarna, samt att dels undersöka om irreguljära migranternas tillgång och rätt till rättigheter förändras beroende på vilken av lagstiftningarna som tillämpas. Frågeställning som ska besvaras är således:

- Utifrån Arendts syn på irreguljära migranternas begränsning av rätt till rättigheter; hur förändras irreguljära migranternas situation i Storbritannien då The UK Immigration Act 2014 tillämpas jämfört med om EU:s migrationspolicy och lagstiftning tillämpas?

1.2 Bakgrund

Den 23 juni 2016 röstade de brittiska medborgarna ja till att gå ur EU. Debatten om Storbritanniens medlemskap i EU är något som har pågått under lång tid. En av anledningarna till att pressen att ha en folkomröstning tillslut blev för stor tror vissa beror på flyktingkrisen 2015 och debatten kring migration och asyl i landet (Mueller 2019).

Storbritanniens migrations- och asylpolitik är något som det inte bara diskuterats mycket om i medierna utan även i parlamentet. Under de senaste åren har migrations- och asyllagarna i landet stramats åt stegvis. Som många andra länder, ville Storbritannien ge ett tydligt svar på terrorattackerna den elfte september 2001 i New York. Redan 2002 kom en uppdatering av nationalitets-, immigrations- och asyrlagarna i Storbritannien. Uppdatering bestod av att det skulle vara lättare att upphäva människors medborgarskap i landet. (Pillai & Williams, 2017 s.532). Vidare utvecklades lagstiftning ytterligare efter bombattackerna i London 2005. Den dåvarande regeringen ville efter dessa attacker bland annat göra det ännu enklare att upphäva människors medborgarskap och 2006 kom ytterligare ny lagstiftning angående detta (Pillai & Williams, 2017 s.534). 2014 klubbades The UK Immigration Act 2014 igenom som tidigare nämnts. Denna innehöll ett flertal åtstramningar av migranternas rättigheter i Storbritannien och blev omdiskuterad då lagförslaget som låg till

grund till denna först inte röstades igenom i The House of Lords. Diskussion kring detta lagförslag var framförallt rörande möjligheten att upphäva en personens medborgarskap i Storbritannien som nu hade underlättats ytterligare och där en person som drabbades av detta nu riskerade att bli statslös. Förslaget justerades något och röstades igenom efter andra omgången i The House of Lords. (Pillai & Williams, 2017 s.534-535).

Detta omtalade lagförslag som sedan kom att bli The UK Immigration Act 2014 kommer att diskuteras vidare i uppsatsen.

1.3 Avgränsning

Uppsatsen kommer främst att beskriva och analysera de ändringar och tillägg som The UK Immigration Act 2014 tillförde i den brittiska migrationslagstiftningen. Detta då en analys av hela migrationslagstiftningen skulle bidra till en alldeles för bred uppsatts och på så sätt även bidra till att syftet med uppsatsens analys något skulle försummas. En avgränsning är därav nödvändig.

Uppsatsen kommer även att bestå av EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Då uppsatsens huvudfokus ligger på att analysera The UK Immigration Act 2014 och hur denna skiljer sig från EU:s lagstiftning kommer uppsatsen inte att presentera hela EU:s migrationspolicy och relaterad lagstiftning, utan endast de delar som är relevanta och jämförbara med The UK Immigration Act 2014. Detta för att inte rikta fokus bort från uppsatsen syfte.

1.4 Disposition

Efter denna inledande del kommer uppsatsen att presentera tidigare forskning angående The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Detta för att få en bild av vad andra forskare kommit fram till och för att påvisa att denna uppsats vill undersöka dess fall utifrån ett perspektiv som tidigare inte genomförts.

Vidare kommer uppsatsen sedan att redogöra för det teoretiska ramverket som består av Hannah Arendts teori angående irreguljära migranternas begränsning av rätten till rättigheter.

Därefter kommer uppsatsens metod och material presenteras för att visa på transparens i uppsatsen samt bidra till en högre grad av intersubjektivitet.

Uppsatsen kommer sedan att beskriva det resultat som funnits efter att ha studerat The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Här kommer dessa presenterats separat för att få en beskrivande bild av vad som står i vardera lagstiftning.

Efter detta kommer uppsatsen sedan att genomföra en analys i tre steg. Till att börja med kommer det genomföras en jämförelse av The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Sedan kommer dessa att analyseras vidare för att undersöka om det går att urskilja några underliggande idéer och budskap. Slutligen kommer The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning analyseras i relation till Arendts teori.

Avslutningsvis kommer en diskussion ske där uppsatsens frågeställning besvaras samt tankar angående framtida forskning.

2 Tidigare forskning

Denna uppsats teoretiska ramverk kommer, som tidigare nämnts, bestå av Hannah Arendts teori angående irreguljära migranternas brist på rättigheter. Arendts bok som innehöll tankar angående just detta publicerades för första gången år 1951. (Järv 2019). Trots detta är Arendts teori fortfarande aktuell och användbar i dagens samhälle. Teorin har dock inte applicerats på just denna uppsats fall; The UK Immigration Act 2014. Nedan kommer det dock presenteras tidigare forskning som undersöker The UK Immigration Act 2014 ur två andra perspektiv. Det kommer även presenteras tidigare forskning där Arendts teori appliceras på EU:s migrationspolicy.

2.1 The UK Immigration Act 2014

I den medicinska tidskriften *The Lancet* beskriver forskarna Bowsher, Krishnan, Shanahan och Williams deras oro kring The UK Immigration Act 2014 ur ett hälsoperspektiv. De fyra författarna kritiserar lagstiftningen då de menar att den bidrar till att tillgången till sjukvård i Storbritannien nu kommer att bli en fråga om jämställdhet, eller snarare avsaknaden av detta. (Bowsher m.fl. 2015 s.852). Vidare argumenterar författarna för att lagstiftningen även bidrar till att migranter som lagligt befinner sig i Storbritannien och som betalar skatt nu kan komma att bli missförtrodda och att detta bidrar till att den grund som den moderna medicinen vilar på idag kommer att undergrävas. Detta då denna grund idag vilar på en god relation mellan patient och läkare, tystnadsplikt, medkänsla och omhändertagande av patienten. (Bowsher m.fl. 2015 s.852-853). Slutligen hävdar författarna att The UK Immigration Act 2014 innebär ett aktivt exkluderande av samhällets mest marginaliserade människor, genom att exempelvis vägra att ge dem vård, vilket kan bidra till stora hälsokonsekvenser för dessa människor (Bowsher m.fl. 2015 s.853).

Lucia Zedner har även undersökt The UK Immigration Act 2014 ur ett annat perspektiv, nämligen i relation till mänskliga rättigheter. Då lagstiftning som tidigare nämnts gör det möjligt att upphäva medborgarskapet i Storbritannien för en person om hen bidragit till fara för den brittiska staten och allmänheten, kan hen riskera att bli statslös. (Zedner 2016 s.222-223). Zedner argumenterar för att ett upphävande av ett medborgarskap på detta sätt inte bara bidrar till att personen blir statslös, utan även ett förlorande av det statliga skydd som hänger ihop med ett medborgarskap. Då människor hamnar utanför statens skydd mister de även ett flertal fundamentala rättigheter. (Zedner 2016 s.229-230). Zedner hänvisar även till FN:s konvention för mänskliga rättigheter från 1948 där det klart och tydligt står att alla människor har rätt till en nationalitet och ett medborgarskap, vilket människor som utsätts för upphävande av medborgarskap kan gå miste om. (Zedner 2016 s.234).

2.2 EU:s migrationspolicy och lagstiftning

Sonja Buckel och Jens Wissel använder sig i sin studie *State Project Europe: The Transformation of the European Border Regime and the Production of Bare Life*, av Hannah Arendts teori när de utreder EU:s migrationspolicy. Buckel och Wissel talar här om att behovet att få kontroll över migrationsflödet är en nyckelspelare i neoliberal migrationspolicy, samtidigt som migrationen är det som bidrar, och även upprätthåller globaliseringen i världen idag. (Buckel och Wissel 2010 s.36). Vidare argumenterar författarna för att de gränser som Europa har satt upp till omvärlden bidrar till att ett medborgarskap ger en viss exklusivitet, och de människor som inte innehar ett sådant betraktas som utomstående. En person som innehar ett medborgarskap inom EU har i sin tur rätt till fri rörelse och ett politiskt deltagande, skydd mot diskriminering, samt tillgång till ett stort socialt säkerhetsnät. Upprätthållandet av gränser bidrar således till ett legitimerat uteslutande av en viss typ av människor; migranter, som inte får ta del av dessa förmåner. (Buckel och Wissel 2010 s.38). Buckel och Wissel visar sedan, med hjälp av Hannah Arendts teori, hur migranter på detta sätt förlorar sina rättigheter. Detta trots att fundamentala mänskliga rättigheter ska ses som universella. Trots

detta förlorar en migrant dessa rättigheter då hen kommer in i ett EU-land irreguljärt. Denna person blir då exkluderad rent juridisk, hen förlorar de rättigheter hen haft i sitt hemland och får heller inte ta del av de rättigheter som gäller medborgare i det nya landet. På detta sätt förlorar alltså en migrant sin rätt att ha rättigheter. (Buckel och Wissel 2010 s.39-41).

Av det som presenterats i detta avsnitt kan man dra slutsatsen att denna uppsatts fall; The UK immigration Act 2014, inte tidigare har analyserats utifrån Hannah Arendts teori om irreguljära migranternas begränsning av rätten till rättigheter. Teorin har dock tidigare använts i förhållande till en del av EU:s migrationspolicy, dock inte på de delar som denna uppsatts ämnar undersöka. Vidare har det tidigare inte gjorts en jämförelse mellan The UK immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning utifrån Arendts perspektiv. Detta bidrar till att denna uppsatts kommer att fylla en inomvetenskaplig lucka, vilket i sin tur resulterar i att uppsattsen har inomvetenskaplig relevans.

3 Teoretiskt ramverk

3.1 Hannah Arendt

Uppsatsens teoretiska ramverk kommer som tidigare nämnts bestå av Hannah Arendts teori angående att irreguljära migranter inte har rätten att inneha rättigheter. Det teoretiska ramverket utgår ifrån en reproduktion av Hannah Arendts originalbok *The Origins of Totalitarianism* från 1951. Trots dess ålder går det att argumentera för att boken fortfarande är relevant i dagens samhälle. Boken refererar framförallt till flyktingar och migranter under och efter de två världskrigen i Europa. Den flykting- och migrationskris som pågår i Europa idag består även av många personer som flytt från sitt hemland under krigsförhållanden (Melchior 2019). På grund av detta kan man argumentera för att Arendts teori fortfarande är relevant idag, då det fortfarande rör sig om stora migrationsströmmar av flyktingar och migranter som flyr under krigsförhållanden.

I sin bok förklarar Arendt de olika stegen för hur en person blir en irreguljär migrant och på så sätt förlorar sin rätt att ha rättigheter. Till att börja med förlorar en person som flyr eller lämnar sitt hemland på grund av politiska eller ekonomiska konsekvenser, sitt hem och hela sin sociala kontext. Vidare förlorar sedan personen rätten till statligt skydd och legal status i inte bara sitt hemland, utan även i alla andra länder. Då personen förlorat sin legala status, det vill säga att hen blivit en irreguljär migrant, kan personen enligt Arendt benämnas som statslös. (Arendt 2015 s.294). Vidare innebär detta att den irreguljära migranten, som nu står utanför lagen, inte har tillgång till ett flertal mänskliga rättigheter då dessa är så starkt kopplade till en stat och ett medborgarskap. Detta då mänskliga rättigheter som exempelvis rätten till lika behandling inför lagen, gäller just innanför lagen och innanför en sluten stat. Problemet här blir då att dessa rättigheter inte går att applicera på den irreguljära migranten som står utanför lagen och utanför samhället. Den irreguljära migranten får som utomstående inte

ta del av det skydd som en välfärdsstat annars erbjuder, som exempelvis sjukvård och olika typer av bidrag. På detta sätt blir irreguljära migranter berövade på fundamentala mänskliga rättigheter. (Arendt 2015 s.295-296).

Vidare förklarar Arendt att detta bidrar till att det finns en rätt att ha rättigheter, som baseras på om en person tillhör ett samhälle eller ej. Har en person förlorat sin plats i ett samhälle som är villigt att garantera hen mänskliga rättigheter, har hen på så sätt även förlorat rätten att inneha dessa rättigheter. Detta trots att mänskliga rättigheter är något som ska gälla alla, alltid. (Arendt 2015 s.297-298).

3.2 Operationalisering

Avsnittet ovan redogör för Hannah Arendts tankar angående irreguljära migranternas brist på rätten till rättigheter. Då uppsatsens syfte är att utreda huruvida irreguljära migranternas situation i Storbritannien förändras eller inte beroende på vilken lagstiftning som tillämpas, utifrån Arendts perspektiv, kommer detta avsnitt att redogöra för hur Arendts teori rent praktiskt kommer att tillämpas på uppsatsens material. Detta genom att konkretisera fyra teman utifrån vad som beskrivits ovan, dessa kommer genomgående spåras i det undersökta materialet.

Rätten till legal status. Uppsatsen kommer i analysen undersöka om The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning är formulerade på ett sätt som bidrar till att en irreguljär migrant inte har rätt till någon legal status. Exempelvis genom att undersöka hur irreguljära migranter omnämns i de olika lagstiftningarna.

Rätten till statligt skydd. Vidare kommer även uppsatsen att granska The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning för att se hur dessa förhåller sig till irreguljära migranternas rätt till statligt skydd. Har irreguljära migranter möjlighet att ta del av välfärdsstaten, som exempelvis sjukvård och utbildning?

Rätten till en nationalitet. Det tredje temat som ska undersökas är huruvida irreguljära migranter har rätt till en nationalitet eller inte utifrån vad som står i The

UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Riskerar irreguljära migranter att bli statslösa?

Rätten till rättigheter. Slutligen kommer uppsatsen att utreda om resultatet av de ovanstående punkterna bidrar till att irreguljära migranter har rätt till rättigheter eller inte beroende på vilken av The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning som man väljer att tillämpa.

Dessa fyra teman kommer att spåras i materialet med hjälp av en beskrivande idéanalys av The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning för att undersöka de underliggande politiska budskapen i lagstiftningarna.

4 Metod och material

4.1 Metod

Uppsatsen har som tidigare nämnts två olika syften, vilket medför att den såldes kommer att bestå av två metoder. Uppsatsen kommer att inledas med att genomföra en komparativ studie, där The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning kommer att beskrivas. Detta för att sedan kunna göra en jämförelse mellan dem och undersöka om det finns några skillnader mellan dessa.

Uppsatsen har även som syfte att undersöka hur situationen för irreguljära migranter förändras om man tillämpar The UK Immigration Act 2014, jämfört med EU:s migrationspolicy och lagstiftning, utifrån Hannah Arendts teori. För att kunna besvara denna del av uppsatsens problemformulering kommer en kvalitativ textanalys i form av en beskrivande idéanalys att genomföras. En beskrivande idéanalys har i första hand som syfte att beskriva och förklara det material man ämnar att undersöka. Vidare har en beskrivande idéanalys även som syfte att försöka urskilja om det finns något underliggande politiskt budskap i materialet. (Beckman 2005 s.49-51). Enligt Bergström och Boréus finns det ingen given väg för hur man utformar en idéanalys. Dessa två menar istället att det är upp till författaren själv att utforma ett analysinstrument som lämpar sig till den forskningsfråga som uppsatsen ämnar att besvara. (Bergström & Boréus 2012 s.172-173). Med hänsyn till detta kommer idéanalysen i denna uppsats användas för att urskilja och förstå de centrala idéerna i The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Genom att urskilja de idéer som finns i lagstiftningarna, möjliggörs en analys av dessa i relation till Hannah Arendts teori. Uppsatsen kommer såldes att genomföra en analys där Hannah Arendts teori angående irreguljära migranternas begränsning av rätt till rättigheter sätts i relation till de idéer som beskrivits utifrån lagstiftningarna med hjälp av den

operationalisering som genomförts i tidigare avsnitt. Detta för att sedan kunna besvara frågeställningen om situationen för irreguljära migranter förändras beroende på vilken lagstiftning som tillämpas.

4.2 Material

Uppsatsens främsta material kommer att bestå av The UK Immigration Act 2014. Anledning till att uppsatsen kommer att fokusera på denna och inte The UK Immigration Act från 2016 är på grund av att dessa två fokuserar på olika delar av lagstiftningen. Tilläggen och ändringarna som gjordes 2014 fokuserade i största allmänhet på att underlätta processen att utvisa personer som inte har rätt att befinna sig i Storbritannien, förhindra irreguljära migranter från att använda sig av och missbruka olika typer av välfärdstjänster som exempelvis sjukvård, samt möjligheten att upphäva ett medborgarskap (GOV.UK 2013). The UK Immigration Act 2016 fokuserade istället främst på att införa nya sanktioner för arbetare utan tillstånd, skapa ett bättre regelverk för arbetares rättigheter samt förhindra att irreguljära migranter kan skaffa sig ett körkort eller ett bankkonto (GOV.UK 2015). Då The UK Immigration Act 2014 främst fokuserar på det som kan kopplas till uppsatsens teoretiska ramverk har det därför gjorts ett val att använda sig av denna i uppsatsen. Valet har även baserats på att The UK Immigration Act 2014 fick större reaktioner i brittisk media än The UK Immigration Act 2016, baserat på den efterforsknings som gjorts i samband med uppsatsen.

Då EU inte har en generell migrationslagstiftning som Storbritannien, kommer detta material bestå av olika direktiv och konventioner som motsvarar dem delar av The UK Immigration Act 2014 som uppsatsen ämnar att undersöka. Materialet kommer således att bestå av Directive 2008/115/EC of the European Parliament and of the Council, European Convention on Nationality och European Convention on Human Rights. Alla artiklar och paragrafer i dessa kommer inte att presenteras utan endast dem som är relevanta i förhållande till The UK Immigration Act 2014.

De material som används för att presentera både Storbritanniens och EU:s lagstiftningar är officiellt publicerade originaldokument, vilket innebär att

uppsatsen till största del består av primära källor. Detta för att styrka uppsatsens trovärdighet, och för att få med en så korrekt bild av lagstiftningarna som möjligt.

Det teoretiska ramverket i uppsatsen är baserat på Hannah Arendts bok *The Origins of Totalitarianism*. Denna bok kan uppfattas som något tendentiös. Detta behöver dock inte ses som en svaghet för uppsatsen då det bidrar till ett kritiskt teoretiskt ramverk som kan bidra till en djupare analys. Utan denna infallsvinkeln hade uppsatsen möjligtvis kunnat uppfattats som platt.

5 Resultat

5.1 The UK Immigration Act 2014

Som tidigare nämnts gjordes det många tillägg och ändringar i Storbritanniens migrationslag i samband med att The UK Immigration Act 2014 röstades igenom. Detta avsnitt kommer främst fokusera på dem som handlar om regler angående irreguljära migranternas begränsning av sjukvård, regler vid utvisning av irreguljära migranter, regler och grunder för överklagande av ett utvisningsbeslut, samt regler för upphävande av ett brittiskt medborgarskap.

Till att börja med begränsar The UK Immigration Act 2014 irreguljära migranternas möjlighet att använda sig och ta del av olika välfärdstjänster. Irreguljära migranter och migranter som endast befinner sig i Storbritannien under en viss begränsad tid, ska inte kunna utnyttja fri sjukvård till viss omfattning. Dessa kommer nu endast få utnyttja primärvård i form av exempelvis konsultering med sjuksköterska gratis. Mindre operationer, psykisk vård, mödravård samt vård på akuten kommer dessa personer nu behöva betala för själva. Vidare kan även irreguljära migranter och migranter som endast befinner sig i Storbritannien under en viss begränsad tid, komma att behöva betala en avgift för sjukvård till en statlig fond när de först ansöker om visum i landet. (The Stationery Office 2014 s.32-33).

The UK Immigration Act 2014 har även förenklat möjligheten att utvisa, enligt dem, illegala migranter från Storbritannien. Enligt denna kan Secretary of State eller immigrationsmyndigheten utvisa vem som helst som inte har legal rätt att befinna sig i landet. Även denna personens familj kan komma att behöva utvisas om deras rätt att befinna sig i Storbritannien är beroende av relationen till personen som utvisas, om de ej har rätt att befinna sig i landet utan personen som utvisas eller om de inte har brittiskt eller EU-medborgarskap. (The Stationery Office 2014 s.2-3). The UK Immigration Act 2014 innehåller även speciella regler för barn som ska utvisas. Barn som ska utvisas har rätt att stanna i Storbritannien i

tjugoåtta dagar efter att utvisningsbeslutet utfärdats. Även barnets föräldrar har rätt att stanna i tjugoåtta dagar. Vidare måste The Independent Family Returns Panel konsulteras för hur man kan garantera barnets välmående i samband med utvisningen (The Stationery Office 2014 s.3-4). I lagen finns det även en begränsning som medför att ensamkommande barn endast får hållas i förvar i tjugofyra timmar i en kortsiktig facilitet. Om ett barn är med sin familj, med en vuxen närvarande, kan de dock behöva spendera sjuttiofyra timmar i en sådan anläggning, eller till och med sju dagar om en regeringsminister tycker att det är nödvändigt. (The Stationery Office 2014 s.5-7).

Det är inte bara möjligheten att utvisa irreguljära migranter som The UK Immigration Act 2014 underlättat; lagstiftningen har även gjort det enklare att upphäva en persons medborgarskap Storbritannien. Om Secretary of State anser att det är för allmänhetens bästa kan de upphäva en persons medborgarskap om hans uppträdande kan bidra till allvarlig skada för Storbritanniens intressen. Detta kan ske om en person utför en handling som riskerar nationens säkerhet. På dessa grunder kan en person bli av med sitt brittiska medborgarskap även om det innebär att hen blir statslös. Dock måste Secretary of State ha grunder att tro att personen förmodligen kommer att kunna söka medborgarskap i något annat land (The Stationery Office 2014 s.57-58).

Slutligen medför The UK Immigration Act 2014 en begränsning av möjligheten för en irreguljär migrant att överklaga ett beslut som exempelvis rör sig om utvisning eller upphävande av medborgarskap. En person kan endast överklaga på grunderna att beslutet strider mot The UK Immigration Act 2014, att det strider mot Storbritanniens skyldighet att garantera mänskligt skydd för en person enligt FN:s flyktingkonvention eller att det strider mot FN:s konvention för mänskliga rättigheter. Dessutom ska ett överklagande komma från ett annat land än Storbritannien om en persons asylansökan har blivit nekad och hen redan blivit utvisad, om en person levde utanför Storbritannien när hen gjorde anspråk på mänskliga rättigheters-kravet, eller om en person levde utanför Storbritannien när hans skyddsstatus upphävdes. En person kan även bli utvisad innan hen hinner överklaga om Secretary of State anser att det är för allmänhetens bästa och om Secretary of State anser att det inte finns några risker för personen i det land hen utvisas till, samt att det inte strider mot FN:s konvention för mänskliga rättigheter. (The Stationery Office 2014 s.13-17). Vid ett beslut om medborgarskap och

utvisning måste även domstolen ta hänsyn till Storbritanniens allmänna intressen vilka inkluderar upprätthållandet av effektiva migrationskontroller, Storbritanniens ekonomiska välfärd, huruvida personen kan prata engelska eller inte och huruvida personen är finansiellt självständig eller inte. Lite vikt ska vid dessa beslut läggas på en persons rätt till familje- och privatliv. (The Stationery Office 2014 s.17-18).

5.2 EU:s migrationspolicy och lagstiftning

5.2.1 Directive 2008/115/EC of the European Parliament and of the Council

Då EU inte har en generell migrationslagstiftning utan olika konventioner och direktiv från olika tidpunkter kommer denna del av uppsatsen främst fokusera på de delar av dessa som är relevant i förhållande till vad som skrivits ovan om The UK Immigration Act 2014. Detta kommer inledas med att presentera Directive 2008/115/EC of the European Parliament and of the Council.

Direktivet från 2008 handlar om regler för utvisning av, enligt dem, illegala migranter. Det inleds med att förklara att direktivet ska utgöra en gemensam standardiserad procedur för hur en utvisning ska ske och är utformad i relation till fundamentala mänskliga rättigheter. (The European Parliament mfl. 2008 s.348/98). I artikel tre redogörs det för vad som menas med en illegal migrant. Detta är en person som inte uppfyller, eller inte längre uppfyller kraven för att ta sig in, stanna eller bo i ett EU-land (The European Parliament mfl. 2008 s.348/101). Vidare, i artikel åtta beskriver direktivet hur en utvisning ska gå till. Ett medlemsland ska till varje pris genomföra utvisningen av en person som klassas som en illegal migrant enligt artikel tre. Detta kan ske frivilligt av personen som fått utvisningsbeslutet eller med tvingade medel av staten. (The European Parliament mfl. 2008 s.348/103). Det finns även här regler om vad som gäller för utvisning av ensamkommande barn i artikel tio. I denna står det att innan ett beslut tas angående utvisning av ett ensamkommande barn måste en annan myndighet eller likande, som inte är kopplad till utvisningsbeslutet,

kontaktas för att diskutera barnets bästa intressen. Dessutom måste myndigheten i medlemslandet vara säker på att barnet kommer att ha en familj eller annan vuxen i det land som hen utvisas till. (The European Parliament mfl. 2008 s.348/103). Det finns även regler angående barns tid i förvar innan utvisning. I artikel sjutton står det formulerat att ett ensamt barn, eller ett barn med sin familj, endast ska behöva sitta i förvar som sista utväg. Detta ska även ske under en så kort tid som möjligt. Dessutom så ska barn i förvar ha rätt tid fritidsaktiviteter som exempelvis lek, och även utbildning om de befinner sig i förvar under en längre tid. Ensamma barn ska även, i största möjliga grad, befinna sig i en facilitet som passar dess ålder samt med hjälpande personal. Slutligen ska barnets bästa alltid komma i första hand när det handlar om barn i förvar som väntar på ett utvisningsbeslut. (The European Parliament mfl. 2008 s.348/106).

I direktivet finns det även regler angående möjligheten för en person att överklaga beslutet. I artikel tolv redogörs det först för att en person som ska bli utvisad ska bli underrättad om detta skriftligen där det redogörs, med grund utifrån lagstiftningen, varför personen har fått utvisningsbeslutet. Vidare, i artikel tretton, beskriver direktivet att en person som fått ett utvisningsbeslut, ska ha rätt att på ett effektivt sätt kunna överklaga detta beslut inför en kompetent rättslig eller administrativ myndighet. Medlemslandet ska även vara ansvariga för att ge de juridiska medel som personen i fråga behöver för att kunna överklaga domen. Direktivet nämner dock inte att det finns specifika grunder som ett överklagande ska grundas på. (The European Parliament mfl. 2008 s.348/104).

Slutligen står det ingenting i direktivet som generellt handlar om irreguljära migranternas rätt eller tillgång till sjukvård. Däremot står det i artikel fjorton att medlemsländerna ska förhålla sig till följande regler angående personer som frivilligt ska lämna landet efter ett utvisningsbeslut, samt de personer som fortfarande väntar på sitt utvisningsbeslut alternativt som fått det uppskjutet; dessa personer ska få tillgång till akut samt väsentlig läkarvård, minderåriga ska få tillgång till utbildning, och utsatta personer med speciella behov ska få hjälp med dessa. (The European Parliament mfl. 2008 s.348/105).

5.2.2 European Convention on Nationality och European Convention on Human Rights

I European Convention on Nationality finns det regler angående upphävande av medborgarskap. I kapitel två, artikel fyra sätts fyra stycken regler upp angående nationalitet. Enligt dessa ska alla människor ha rätt till en nationalitet, statslöshet ska undvikas, ingen person ska utan stöd få sitt medborgarskap upphävt och äktenskap mellan två personer med olika nationaliteter ska inte påverka vardera persons nationalitet. (Council of Europe 1997 s.2). Vidare i kapitel tre artikel sju, beskrivs reglerna angående hur en person kan få sitt medborgarskap upphävt. I första paragrafen räknas det upp sju stycken olika sätt som kan resultera i upphävt medborgarskap. En person kan förlora sitt medborgarskap om hen självmant väljer att skaffa en annan nationalitet, om hen ansökt om sitt medborgarskap på felaktiga eller falska grunder, om hen frivilligt väljer att tjänstgöra i en annan nations militär, om hen begår en handling som kan göra seriös skada på nationens främsta intressen, om det inte finns en koppling mellan hens val av bosättning utomlands och nationen, om hen inte längre uppfyller de krav som gäller för ett medborgarskap i nationen som hen tidigare haft då hen var minderårig, eller om hen adopterar ett barn där processen kräver att en eller båda föräldrarna byter nationalitet. (Council of Europe 1997 s.4). Vidare kan även barn vars föräldrar förlorat sitt medborgarskap på grund av tjänstgöring i en annan nations militär eller genomfört en handling som skadat nationens intressen, också förlora sitt medborgarskap. Ytterligare en viktig regel i konventionen är att en person inte får bli av med sitt medborgarskap om detta skulle resultera i att personen blir statslös, förutom om hen har ansökt om medborgarskapet på falska grunder. (Council of Europe 1997 s.4). I kapitel fyra, artikel tio redogör konvention för att ett beslut om upphävt medborgarskap ska nå personen i fråga skriftligen. Varje person ska även ha rätt att få sitt beslut juridiskt omprövat enligt artikel tolv. (Council of Europe 1997 s.5).

Något som kan kopplas till upphävandet av en persons medborgarskap och utvisning av en person, som även går att se i The UK Immigration Act 2014, är artikel åtta i European Convention on Human Rights. I denna beskrivs det hur varje person har rätt att ha skydd för sitt privat- och familjeliv, sin korrespondens och sitt hem. Offentliga myndigheter får inte bryta eller handla emot detta om det inte är med stöd av lagen och om det ses som nödvändigt för att skydda det

demokratiska samhället, den nationella och allmänna säkerheten samt landets ekonomiska välfärd. Detta ingripande kan även vara för att förebygga brott, skydda hälsa och moral, samt andra människors rätt till fri- och rättigheter. (Council of Europe 2010, s.11). I och med denna mänskliga rättighet måste därav beslut om både utvisning samt upphävande av medborgarskap tas i relation till denna.

6 Analys

6.1 Jämförelse mellan The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning

Även om det kan tyckas finnas många likheter mellan The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning så kan man dock urskilja ett flertal betydande skillnader ur det som beskrivits i föregående avsnitt. Det är framförallt dessa skillnader och likheter som kommer att presenteras nedan.

Till att börja med så finns det viss skillnad när det kommer till irreguljära migranternas rätt till sjukvård. I The UK Immigration Act 2014 begränsas irreguljära migranternas rätt till sjukvård genom att dessa endast får ta del av primärvård gratis. Annan sjukvård som mindre operationer, psykisk vård och mödravård behöver dessa personer betala själva. I EU:s direktiv 2008/115/EC finns det inga allmänna bestämmelser angående irreguljära migranternas rätt till sjukvård. Däremot finns det regler som påvisar att personer som frivilligt ska lämna landet efter ett utvisningsbeslut, samt de personer som fortfarande väntar på sitt utvisningsbeslut ska ha rätt till akut och väsentlig vård. Skillnaden mellan dessa två är således att direktiv 2008/115/EC visar på en viss begränsad rätt till sjukvård för vissa irreguljära migranter, medan The UK Immigration Act 2014 begränsar alla irreguljära migranternas rätt till gratis sjukvård.

Vidare kan man se att när det handlar om vem som kan utvisas så har båda lagstiftningarna valt att kalla dessa för illegala migranter. Båda definierar även dessa som vem som helst som inte har legal rätt att befinna sig i ett land. Skillnaderna mellan The UK Immigration Act 2014 och EU:s direktiv 2008/115/EC är när det kommer till reglerna om utvisning av ett barn. Enligt The UK Immigration Act 2014 ska varje beslut angående en utvisning av ett barn tas i samråd med The Independent Family Returns Panel för att garantera barnets välmående. Ett ensamkommande barn får endast sitta i förvar i tjugofyra timmar i sträck själv, medan ett barn med familj får spendera max sjuttiofyra timmar eller

sju dagar i förvar. Det står dock ingenting om ett barns rättigheter när hen befinner sig i förvar, något som finns med i direktiv 2008/115/EC. Enligt detta direktiv måste en myndighet eller liknande kontaktas i samband med en utvisning av ett barn för att garantera hens välmående, i likhet med Storbritanniens The Independent Family Returns Panel. Dock står det tydligt i direktivet att förvar för barn endast ska användas som sista utväg och så kort tid som möjligt. Som tidigare nämnts så finns det även, i detta EU-direktiv, ett antal rättigheter som ett barn i förvar ska ha rätt till. Ett barn i förvar ska ha tillgång till vissa typer av fritidsaktiviteter som lämpar sig för barnets ålder. Vidare ska även ett barn i förvar ha tillgång till utbildning. Skillnaderna här mellan The UK Immigration Act 2014 och EU:s direktiv 2008/115/EC är att det i direktivet inte bara finns med regler om hur det ska gå till när ett barn hamnar i förvar, utan det finns även regler som fastställer vissa rättigheter som ett barn ska ha tillgång till. I The UK Immigration Act 2014 finns det endast regler om begränsningen av ett barns frihet medan direktiv 2008/115/EC även påvisar vissa rättigheter.

Ytterligare en skillnad som tydligt går att urskilja mellan lagstiftningarna är möjligheten för en person att överklaga sitt utvisningsbeslut. Enligt The UK Immigration Act 2014 kan man endast överklaga sitt beslut på vissa specifika grunder som baseras på om beslutet strider mot lagstiftningen, FN:s konvention för mänskliga rättigheter eller FN:s flyktingkonvention. Dessutom kan en person bli utvisad innan hen hunnit överklaga och därav bli tvungen att göra denna överklagan från ett annat land. I EU:s direktiv 2008/115/EC redogörs det inte för att en person endast kan överklaga på vissa grunder. I detta står det att alla personer har rätt att få sitt beslut omprövat och att detta ska ske på ett effektivt sätt. Det finns alltså här en tydlig skillnad mellan lagstiftningarna då The UK Immigration Act 2014 begränsar en persons rätt att överklaga sitt utvisningsbeslut medan direktiv 2008/115/EC påvisar att alla har rätt till detta. Enligt direktivet ska den överklagande processen även ske effektivt, något som kan tänkas ses som svårt om man enligt The UK Immigration Act 2014 måste göra sin överklagan när man befinner sig i ett annat land än Storbritannien. Vidare måste även direktiv 2008/115/EC förhålla sig till European Convention on Human Rights där artikel åtta redogör för att varje person har rätt till skydd av sitt privat- och familjeliv, med undantag för fall då man måste skydda det demokratiska samhället och den nationella och allmänna säkerheten. The UK Immigration Act 2014 finns även ett

liknande referat när det rör sig om en persons rätt till skydd av sitt privat- och familjeliv. Dock står det i lagstiftningen att man ska ta lite hänsyn till detta vid beslut om medborgarskap och utvisning och istället lägga störst vikt på nationens främsta intressen.

Slutligen finns det viss skillnad mellan The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning när det kommer till upphävande av medborgarskap. I Storbritannien kan en person få sitt medborgarskap upphävt om hen genomfört en handling som bidragit till kraftig skada för nationens främsta intressen. Detta kan ske om Secretary of State anser att det är för allmänhetens bästa, även om det kan bidra till att personen i fråga blir statslös. Dock ska Secretary of State ha grund att tro att personen förmodligen kan söka medborgarskap i ett annat land. I European Convention on Nationality finns det ett flertal grunder som kan bidra till att en person kan få sitt medborgarskap upphävt. Även här är en av dessa att personen i fråga ska ha genomfört en skadlig handling för nationens främsta intressen. Dock står det i denna konvention att statslöshet ska undvikas och att alla människor har rätt till en nationalitet. Det redogörs även för att man inte får göra en person statslös förutom om hen uppgett falska uppgifter vid sin ansökan av medborgarskap. Den stora skillnaden på denna punkt mellan The UK Immigration Act 2014 och European Convention on Nationality är således att The UK Immigration Act 2014 tillåter att en person kan bli statslös medan European Convention on Nationality i största grad inte gör det. Även om det ska finnas grund att tro att en person kan få medborgarskap i ett annat land enligt The UK Immigration Act 2014, riskerar ändå personen att bli statslös under en viss tid. Man kan även ifrågasätta detta då det kan tänkas vara svårt för en person att få beviljat medborgarskap i ett annat land när hen fått detta upphävt på grund av en skadlig handling i Storbritannien.

6.2 The UK Immigration Act 2014:s och EU:s migrationspolicy och lagstiftnings underliggande idéer

Ur The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning kan man urskilja en del underliggande idéer och budskap. Dessa går även att tyda med hjälp av den jämförelse som gjorts mellan lagstiftningarna ovan. Till att börja med kan man anta att då både Storbritannien och EU valt att benämna irreguljära migranter som illegala migranter i deras lagstiftning finns det ett tydligt ställningstagande. Man kan anta att de med detta vill signalera att dessa migranter inte ses som välkomna utan snarare oönskade. Vidare kan man, då Theresa May som tidigare nämnts beskrivit The UK Immigration Act 2014 som ett sätt att skapa en fientlig miljö för ”illegala migranter”, anta att syftet med denna lagstiftning är att signalera ett motstånd till irreguljära migranter och göra det brittiska samhället så otillgängligt som möjligt för dem. Detta går att urskiljas ur ett flertal av de tillägg och ändringar som presenterats i avsnitt 5.1. Exempelvis kan begränsningen av gratis sjukvård för irreguljära migranter tolkas in i detta. Ytterligare ett exempel som kan peka på detta är den begränsade rätten att kunna överklaga ett utvisningsbeslut och att många kan tvingas bli utvisade innan de hunnit göra sin överklagan. Detta visar även på att prioriteringen av irreguljära migranternas rättigheter i det brittiska samhället ligger långt ner. Prioriteringen av irreguljära migranternas rättigheter går även att urskilja ur The UK Immigration Act 2014 när det kommer till upphävning av medborgarskap. Det som går att tolka ur detta är att Storbritannien är så otroligt mån om att skydda nationens egna intressen, att de väljer att beröva vissa människors medborgarskap trots att de kan riskera att bli statslösa. Sammanfattningsvis kan man ur The UK Immigration Act 2014 urskilja ett stort motstånd till irreguljära migranter och dess rätt att få ta del av det brittiska samhället.

Om man istället fokuserar på EU:s migrationspolicy och lagstiftningen kan man urskilja något dubbla budskap. EU benämner som sagt även irreguljära migranter som illegala migranter i direktiv 2008/115/EC och vill se detta direktiv som ett standardiserat och effektivt sätt att utvisa migranter med. Detta signalerar även ett sorts motstånd mot irreguljära migranternas rätt att befinna sig inom unionens gränser. Däremot finns det dock i detta direktiv även regler angående vissa rättigheter som irreguljära migranter ska få ta del av. Dessa regler riktar

dock främst in sig på barn som hålls i förvar. Vidare i European Convention on Nationality står det tydligt att statslöshet ska undvikas i största mån och att det endast finns ett undantag som kan göra en person statslös. Ur detta kan man urskilja att irreguljära migranter ska skyddas mot statslöshet och ha rätt till en nationalitet. Slutligen kan man sammanfatta EU:s migrationspolicy och lagstiftning som något tudelade då den både vill ha ett effektivt utvisningssystem av irreguljära migranter, men försöker samtidigt ändå värna om deras rättigheter, i viss mån.

6.3 The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning i relation till Hannah Arendts teori

Denna uppsatts teoretiska ramverk grundar sig som tidigare nämnts på Hannah Arendts teori angående irreguljära migranters begränsade rätt till rättigheter. Detta avsnitt kommer därav försöka sätta The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning i relation till Arendts teori genom den operationalisering som genomförts i avsnitt tre. Detta för att slutligen kunna besvara uppsattsens frågeställning i nästkommande avsnitt.

Till största del handlar Arendts teori om hur en människas rätt att ha fundamentala rättigheter starkt kopplas till den stat hen vuxit upp i och att dessa rättigheter går förlorade när hen exempelvis flyr till ett annat land. Personen blir då en irreguljär migrant som står utanför samhället och kan därav inte ta del av välfärdsystemet. Denna person saknar då således sin legala status och förlorar sin rätt att inneha rättigheter. Tanken på att en irreguljär migrant inte har några rättigheter alls kan möjligtvis uppfattas som en överdrift men hur förhåller sig egentligen Storbritannien och EU sig till detta? Om man börjar med att granska The UK Immigration Act 2014 ur Arendts perspektiv går det att hitta ett flertal punkter som styrker denna. Till att börja med så signalerar The UK Immigration Act 2014 tydligt att irreguljära migranter inte har någon rättslig status i Storbritannien då de som tidigare nämnts, benämner dessa som illegala. Vidare förlorar även irreguljära migranter vissa fundamentala rättigheter av The UK Immigration Act 2014 som exempelvis tillgång till gratis sjukvård. Lagstiftningen ämnar på så sätt, i likhet med Arendts teori, att begränsa tillgången till det

brittiska välfärdsystemet för dessa irreguljära migranter. Ytterligare en rättighet som en irreguljär migrant kan riskera att förlora är rätten till en nationalitet. Detta då The UK Immigration Act 2014 som tidigare nämnts, innehåller regler som kan bidra till att en person kan bli statslös. Detta resulterar i att denna person helt står utanför samhället och statens skydd. Vidare kan även den begränsade möjligheten att kunna överklaga ett utvisningsbeslut i Storbritannien ses som en begränsning av irreguljära migranternas rättigheter då detta nu endast kan ske på specifika grunder och omständigheter. Inte nog med att dessa människors öden bestäms av någon annan än de själva, de har även en begränsad chans att kunna påverka detta. Att kunna överklaga sin dom kan därav tolkas som ett privilegium som långt ifrån alla irreguljära migranter har rätt till. Något som överensstämmer med Arendts teori om den irreguljära migranten som står utanför och ej har rätt eller möjlighet att påverka sin situation. Då denna lagstiftning ämnar att skapa en fientlig miljö för irreguljära migranter kan man anta att dessa människor inte ligger högt i rang i Storbritannien. Ur Arendts perspektiv går det därav att dra slutsatsen att The UK Immigration Act 2014 och dess underliggande idéer tydligt begränsar irreguljära migranternas rätt att ha rättigheter i Storbritannien.

Väljer man istället att granska EU:s migrationspolicy och lagstiftning ur Arendts perspektiv är svaret inte lika självklart. Detta då EU som tidigare nämnts, har ett något tudelat budskap i de olika direktiven och konventionerna. Då Arendt talar mycket om att fundamentala rättigheter starkt knyts an till en specifik stat skulle man kunna anta att EU:s unionkoncept skulle kunna gynna irreguljära migranter som befinner sig inom EU, då dess policy och lagstiftning sträcker sig över nationsgränserna. I European Convention on Nationality som presenterats i tidigare avsnitt, finns det som sagt regler som skyddar en persons rätt till en nationalitet och även skydd mot statslöshet. Dessa kan ses som ett tecken på att ett bevarande av irreguljäras migranternas rätt till en nationalitet ändå har viss vikt och därav även rätten för dessa att få ta del av ett samhälle. Frågan är dock hur väl detta levs upp till och om det går att appliceras på personer som enligt Arendt ofta lever utanför samhället och utan legal status. Vidare finns det även i direktiv 2008/115/EC skydd för vissa rättigheter för irreguljära, minderåriga migranter som befinner sig i förvar. Det redogörs även för rättigheter som exempelvis tillgång till sjukvård för de irreguljära migranter som frivilligt ska lämna ett land efter ett utvisningsbeslut eller för de irreguljära migranter som fortfarande väntar

på ett beslut. Detta säger något emot Arendt och hennes teori om att alla rättigheter går förlorade för en irreguljär migrant. Dock så är rättigheten till just sjukvård endast tillgänglig för vissa människor under vissa specifika omständigheter, den är således villkorad. Irreguljära migranter som inte självmant väljer att lämna landet eller som fortfarande lever utanför samhället och dess system, har enligt direktivet inte rätt till sjukvård av detta slag. Detta bekräftar å andra sidan Arendts teori om att de flesta irreguljära migranter hamnar utanför samhället och dess skydd. Vidare vill även EU se ett effektivt utvisningssystem där irreguljära migranter än en gång omnämns som illegala. Detta tyder på att även EU har en negativ inställning och underton gentemot dessa irreguljära migranter och kan även ses som en bekräftelse på Arendts tankar angående dessa människors låga status.

Sammanfattningsvis kan man utifrån de fyra teman som formulerades i operationaliseringsavsnittet först och främst slå fast att rätten till legal status för en irreguljär migrant går förlorad i både The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning, då irreguljära migranter benämns som illegala. Däremot varierar irreguljära migranternas rätt till statligt skydd mellan de två lagstiftningarna. The UK Immigration Act 2014 inskränker till större grad statligt skydd för en irreguljär migrant då exempelvis gratis sjukvård är mycket mer begränsad jämfört med EU:s migrationspolicy och lagstiftning. Den sistnämnda lagstiftningen möjliggör även utbildning för minderåriga under vissa förutsättningar. Vidare finns det även skillnader när det kommer till irreguljära migranternas rätt till en nationalitet i de olika lagstiftningarna då EU:s migrationspolicy och lagstiftning tydligare tar avstånd till statslöshet än The UK Immigration Act 2014. Slutligen kan man med hjälp av ovanstående anta att irreguljära migranternas rätt till rättigheter begränsas av både The UK Immigration Act 2014 och EU:s migrationspolicy och lagstiftning, dock till olika grad.

7 Diskussion och avslutning

7.1 Diskussion

Frågeställningen som följt uppsatsen har varit; utifrån Arendts syn på irreguljära migranternas begränsning av rätt till rättigheter; hur förändras irreguljära migranternas situation i Storbritannien då The UK Immigration Act 2014 tillämpas jämfört med om EU:s migrationspolicy och lagstiftning tillämpas? Genom den analys som gjorts där dels en undersökning av skillnaderna mellan lagstiftningarna gjorts, dels en undersökning av dem underliggande idéerna i lagsstiftningarna gjorts, samt även en undersökning av lagstiftningarna ur Hannah Arendts perspektiv gjorts, har detta bidragit till möjligheten att nu kunna besvara frågeställningen och dra slutsatser utifrån denna.

Skiljer sig då situationen för irreguljära migranter i Storbritannien åt, om man väljer att tillämpa The UK Immigration Act 2014 eller EU:s migrationspolicy och lagstiftning ur Arendts perspektiv? Genom att ha analyserat huruvida dessa två lagstiftningar förhåller sig till rätten till legal status, rätten till statligt skydd, rätten till en nationalitet samt rätten till rättigheter kan man dra slutsatsen att irreguljära migranternas situation i Storbritannien faktiskt skiljer sig åt beroende vilken lagstiftning som man väljer att tillämpa. The UK Immigration Act 2014 begränsar tydligt irreguljära migranternas rätt till rättigheter i Storbritannien, och målar upp en bild där lagstiftningen ska ses som en tydlig signal till dessa människor att de inte är välkomna i det brittiska samhället. Det blir med detta budskap inte endast en känsla av utanförskap utan även en sorts häxjakt av dessa redan utsatta människor. Ur Arendts perspektiv så bidrar The UK Immigration Act 2014 till att irreguljära migranter knappt har rätt till några rättigheter alls i Storbritannien. Dessa människor får istället i och med denna lagstiftning, leva utanför samhället, utan legal status och utan ett statligt skyddsnät.

Väljer man istället att tillämpa EU:s migrationspolicy och lagstiftning ser situationen för irreguljära migranter något annorlunda ut. Då EU i sina olika direktiv och konventioner tydligare tar ett ställningstagande för vissa irreguljära migranternas rättigheter, som sjukvård, utbildning och rätten till en nationalitet kan man anta att situationen för dessa något förbättras när EU:s migrationspolicy och lagstiftning tillämpas. EU:s migrationspolicy och lagstiftning ger irreguljära migranter vissa rättigheter samtidigt som de dock inte har någon legal status.

Avslutningsvis kan man se att Storbritannien har valt att lägga ribban högt och begränsa irreguljära migranternas rättigheter till minimum. Även om EU på senare år har börjat ha en likande diskurs angående irreguljära migranternas rättigheter och plats i samhället, finns det ändå vissa rättigheter som fortfarande skyddas i dess policy och lagstiftning. Det blir således skillnader om man tillämpar The UK Immigration Act 2014 jämfört med om man tillämpar EU:s migrationspolicy och lagstiftning, något som kan komma att få stora konsekvenser för irreguljära migranter i Storbritannien i framtiden om Brexit går igenom. Man kan även anta att om Brexit sker så finns det en risk att den trend som präglar brittiskt lagstiftande under de senaste åren i Storbritannien, angående den allt mer åtstramande migrationslagstiftningen, kommer att fortsätta och möjligtvis eskalera när landet inte längre behöver förhålla sig till EU. Detta om något kan bidra till att Hannah Arendts teori helt stämmer överens med det brittiska samhället, att irreguljära migranter inte kommer ha någon rätt alls till rättigheter.

7.2 Framtida forskning

Då Brexit ännu inte har gått igenom och det fortfarande råder oklarheter om hur detta ska gå till är det svårt att helt spekulera i vilka konsekvenser som detta kommer att resultera i. Det kan därav vara intressant att i framtiden undersöka vilka egentliga konsekvenser som Brexit bidragit till för irreguljära migranter i Storbritannien. Detta genom att möjligtvis göra någon sorts jämförelse för att se om irreguljära migranternas situation innan Brexit och efter Brexit skiljer sig åt. Det kan även komma att vara intressant att undersöka hur Storbritanniens

migrationslagstiftning utvecklar sig. Detta då det som tidigare nämnts genom åren gjorts en åtstramning av migrationslagstiftningen i landet. Det kan därav vara intressant att undersöka om denna trend fortsätter efter Brexit och hur detta kan komma att påverka irreguljära migranter i Storbritannien.

8 Referenser

Arendt Hanna, 2015. *The Orgins of Totalitarism*. New York: The World Publishing Company.

Beckman, Ludvig. 2005. *Grundbok i idéanalys*. Stockholm: Santérus förlag.

Bergström Göran; Boréus Kristina, 2012. ”Idé-och ideologianalys” i Bergström, Göran – Kristina Boréus (red.), *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. Tredje upplagan. Lund: Studentlitteratur s.139-175

Bowsher Gemma M; Krishnan Rohini A; Shanahan Thomas A; Williams Stephanie K "Correspondence: Immigration Act 2014 challenges health of migrants in the UK" *The Lancet*. Vol 385, s.852-853.

Buckel Sonja; Wissel Jens, 2010. “State Project Europe: The Transformation of the European Border Regime and the Production of Bare Life”, *International Political Sociology*, vol. 4, no. 1, s. 33-49.

Council of Europe, 1997. *European Convention on Nationality 6.XI.1997*. European Treaty Series - No. 166.

Council of Europe, 2010. *European Convention on Human Rights*. European Court of Human Rights.

European Comission, 2019. *EU law and its application*. https://ec.europa.eu/info/law/law-making-process/applying-eu-law_en
[Hämtdatum: 2019-04-08]

GOV.UK, 2013. *The UK Immigration Act 2014*. Publicerad: 2013-10-10. Senast Uppdaterad: 2014-05-15.
<https://www.gov.uk/government/collections/immigration-bill> [Hämtdatum: 2019-04-15]

GOV.UK, 2015. *The UK Immigration Act 2016*. Publicerad: 2015-09-15. Senast Uppdaterad: 2016-12-01.
<https://www.gov.uk/government/collections/immigration-bill-2015-16>
[Hämtdatum: 2019-04-15]

Järv Harry, 2019. "Hannah Arendt", *Nationalencyklopedin*. <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/hannah-arendt> [Hämtdatum 2019-04-10]

Melchior Sigrid, 2019. "Flyktingkrisen 2015", *Nationalencyklopedin*.
<https://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/flyktingkrisen-2015>
[Hämtdatum 2019-04-15].

Mueller Benjamin, 2019. "What Is Brexit? A Simple Guide to Why It Matters and What Happens Next". *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/interactive/2019/world/europe/what-is-brexit.html>
[Hämtdatum: 2019-04-08].

Pillai Sangeetha; Williams George 2017. "Twenty-first Century Banishment: Citizenship Stripping In Common Law Nations" *International and Comparative Law Quarterly*, Vol. 66, Issue 3, s. 521-556

Rooney Celia, 2014. "The UK Immigration Act 2014: Last Minute Amendments – Too Little, Too Late?" *The Oxford Business Law Blog*.
<https://www.law.ox.ac.uk/research-subject-groups/centre-criminology/centreborder-criminologies/blog/2014/05/uk-immigration>
[Hämtdatum: 2019-04-08]

The European Parliament; The European Council 2008. "Directive 2008/115/EC of the European Parliament and of the Council of 16 December 2008 - on common standards and procedures in Member States for returning illegally staying third-country nationals". *Official Journal of the European Union*. Publicerad: 2008-12-24, s. 348/98-348/107

The Stationery Office, 2014. *Immigration Act 2014*.
http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2014/22/pdfs/ukpga_20140022_en.pdf
[Hämtdatum: 2019-04-25]

Zedner Lucia, 2016. "Citizenship Deprivation, Security and Human Rights"
European Journal of Migration and Law. Vol. 18, Issue 2, s. 222-242

